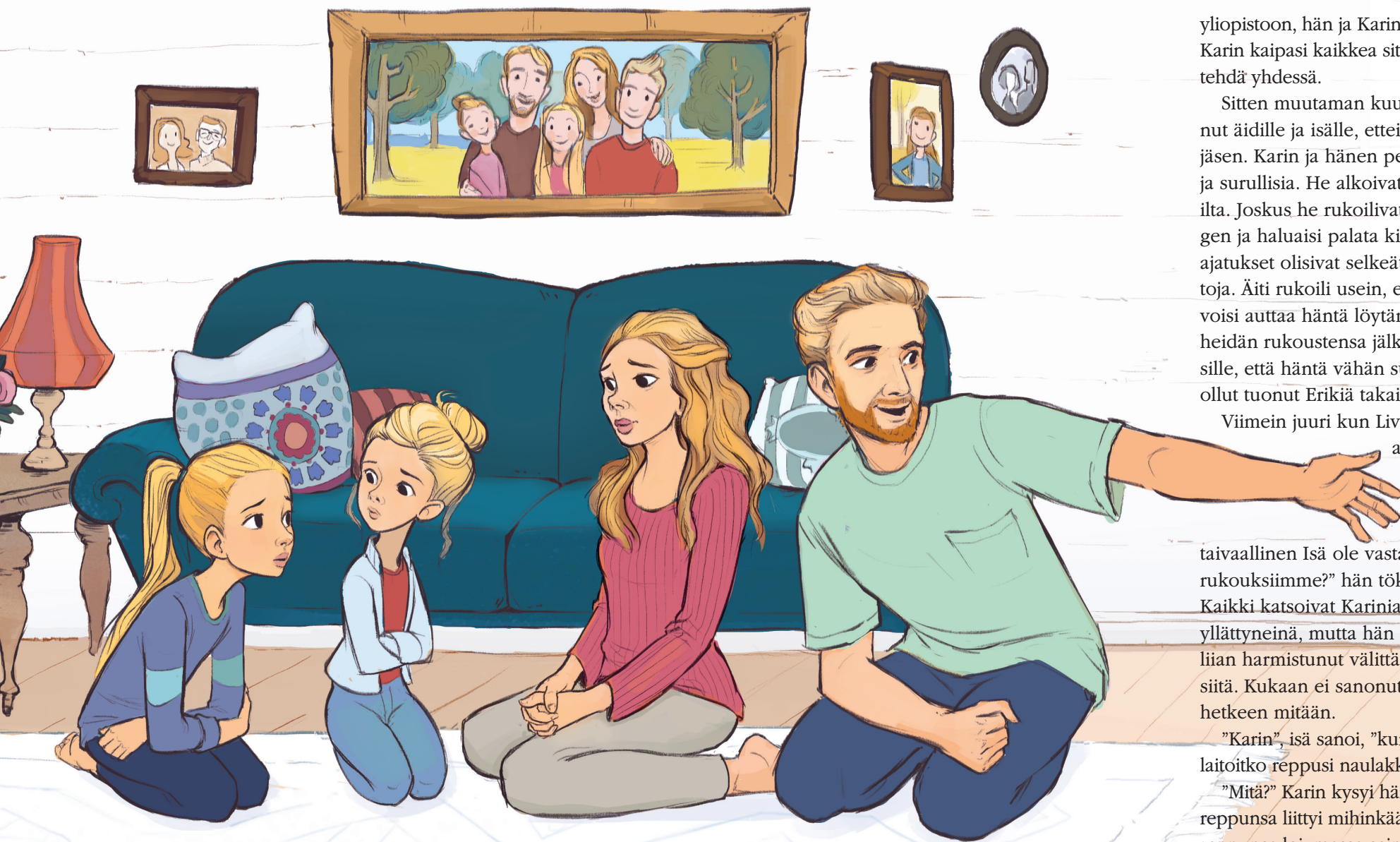

Muistathan rukoilla Erikin puolesta

Julie Cornelius-Huang

Perustuu tositapahtumaan

”Tiedän, itse valitsin, Minnepä sitten joudunkin”
(MAP-lauluja, 1974, 120).

Karinin perhe polvistui sohvan vieressä perherukoukseen. Jokainen risti kätensä kunnioittavasti. Isä pyysi Karin pikkusiskoa Livää pitämään rukouksen.

”Muistathan kiittää taivaallista Isää monista siunauksistamme”, isä muistutti häntä.

”Ja muistathan rukoilla Erikin puolesta”, äiti lisäsi. Äiti muistutti heitä aina rukoilemaan Erikin puolesta.

Erik oli Karin isoveljeksi. Ennen kuin hän oli lähtenyt

yliopistoon, hän ja Karin olivat olleet parhaita ystävyksiä. Karin kaipasi kaikkea sitä hauskaa, mitä heillä oli tapana tehdä yhdessä.

Sitten muutaman kuukauden kuluttua Erik oli kertonut äidille ja isälle, ettei hän halunnut enää olla kirkon jäsen. Karin ja hänen perheensä olivat hämmästyneitä ja surullisia. He alkoivat rukoilla Erikin puolesta joka ilta. Joskus he rukoilivat, että hän tuntisi Pyhän Hengen ja haluaisi palata kirkkoon. Isä rukoili, että Erikin ajatukset olisivat selkeät, jotta hän tekisi hyviä valintoja. Äiti rukoili usein, että joku, johon Erik luottaisi, voisi auttaa häntä löytämään oikean tien. Kaikkien heidän rukoustensa jälkeen Karin ei voinut mitään sille, että häntä vähän suututti. Miksei taivaallinen Isä ollut tuonut Erikiä takaisin kirkkoon?

Viimein juuri kun Liv oli avaamaisillaan suun aloittaakseen rukouksen, Karin ei voinut enää pysyä hiljaa.

”Miksei taivaallinen Isä ole vastannut rukouksiimme?” hän töksäytti. Kaikki katsoivat Karinia yllättyneinä, mutta hän oli liian harmistunut välittääkseen siitä. Kukaan ei sanonut hetken mitään.

”Karin”, isä sanoi, ”kun tänään tulit koulusta kotiin, laitoitko reppusi naulakkaan?”

”Mitä?” Karin kysyi hämmästyneenä. Miten hänen reppunsa liittyi mihinkään? Hän vilkaisi etuovelle ja näki reppunsa lojumassa seinää vasten sen sijaan että se olisi ollut naulakossa Livin reppun vieressä. ”En... anteeksi.”

”Eikö äiti muistuttanut sinua laittamaan sen naulakkaan?”

”Joo”, Karin vastasi. Hän katsoi alas polviinsa.

”Eikö äiti usein muistuta sinua laittamaan reppusi naulakkaan?”

”Joo”, Karin mutisi. Hän ei vielä tiennyt, miten

se liittyi mihinkään. Eikö isä ottanut hänen kysymystään vakavasti?

”Tiedän, että kun me rukoilemme Erikin puolesta, taivaallinen Isä *tosiaan* vastaa rukouksiimme – joka kerta. Ongelma on siinä, ettei Erik ehkä juuri nyt kuuntele. Erik saa valita, kuunteleeko hän Pyhää Henkeä, aivan kuten sinä valitset, kuunteletko äitiä reppusi suhteen. Mutta mitä arvellet, jätätkö *aina* kuuntelematta äidin ohjeet, kun hän pyytää sinua laittamaan reppusi naulakkaan?”

”Ei, en varmaan”, Karin sanoi.

”Jonakin päivänä hän kyllä kuuntelee!” äiti sanoi iskien Karinille silmää. Karin hymyili.

”Ehkä siis jonakin päivänä myös Erik kuuntelee”, Karin lisäsi.

”Ehdottomasti”, äiti sanoi. ”Pyhän Hengen kuunteleminen on taito, jossa täytyy kehittyä. Kenties Erik ei ole vielä oppinut sitä taitoa.” Karinista alkoi tuntua hieman paremmalta.

He kaikki painoivat päänsä, ja Liv piti rukouksen. Hän rukoili, että Erik oppisi kuuntelemaan Pyhää Henkeä. Samalla kun Liv piti rukousta, Karin tunsu rauhaa ja lämpöä. Hän tiesi, että taivaallinen Isä kuulisi heidän rukouksensa.

Kun Liv mainitsi muutamia asioita, joilla heidän perhettään oli siunattu, Karin ajatteli vielä yhtä siunausta, jonka voisi lisätä luetteloon

– hän ymmärsi nyt paremmin rukousta!

Kun rukous päättyi, Karin tiesi, ettei taivaallinen Isä ollut unohtanut Erikiä. Karin tiesi myös, ettei taivaallinen Isä koskaan unohtaisi häntäkään. ■

Kirjoittaja asuu Nevadassa USA:ssa.

MITÄ ON TAHDONVAPAAUS?

Tahdonvapaus on lahja, jonka taivaallinen Isä on antanut jokaiselle. Sen lahjan ansiosta me saamme valita, mitä teemme. Taivaallinen Isä auttaa meitä, mutta Hän ei pakota meitä tekemään mitään. Sen sijaan Hän antaa meidän valita itse.